

Arrest

nr. 274 990 van 5 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 9 augustus 2005 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Zij kwam niet opdagen op de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een persoonlijk onderhoud, waardoor dat verzoek werd afgewezen.

Op 18 juni 2015 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, in Griekenland. De Griekse autoriteiten kenden een internationaal beschermingsstatuut toe aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

Op 29 juni 2021 werd dat verzoek onontvankelijk bevonden, omdat de verzoekende partij reeds een beschermingsstatuut heeft in een andere EU-lidstaat.

De verzoekende partij diende op 15 juli 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2021 werd die medische verblijfsaanvraag onvankelijk maar ongegrond bevonden. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K. O., A. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.08.2021 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van verblijf, Griekenland. Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van laattijdigheid op.

Ze stipt aan dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juli 2021 woonplaatskeuze heeft gedaan op het adres van haar advocaat. Op 26 augustus 2021 verzocht de advocaat van de verzoekende partij om een kopie van het administratief dossier bij de verwerende partij. Op 31 augustus 2021 werd het administratief dossier, waarbij ook de bestreden beslissing, aan de advocaat overgemaakt. De verwerende partij stelt dat de aan de raadsman verschaft inlichtingen geacht moeten worden aan de verzoekende partij zelf te zijn meegedeeld, zodat blijkt dat de bestreden beslissing minstens op 31 augustus 2021 ter kennis werd gebracht. In die omstandigheden is het beroep dat op 23 maart 2022 werd ingediend laattijdig.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij op 26 augustus 2021 een email heeft verzonden naar de verwerende partij met het verzoek om een kopie van het administratief dossier te verkrijgen. In weerwil van wat de verwerende partij voorhoudt blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat dit dossier op 31 augustus 2021 aan de advocaat van de verzoekende partij werd overgemaakt. Om deze reden kan de verwerende partij niet worden gevolgd.

Wat wel blijkt uit de stukken van het administratief dossier, is dat de bestreden beslissing op 4 maart 2022 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, zodat kan aangenomen worden dat het op 23 maart 2022 ingediende beroep tijdig is.

De exceptie ratione temporis wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 15 juli 2021.

Door de verwerende partij werd op 19 augustus 2021 een beslissing genomen waarbij deze aanvraag tot machtiging van verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard als volgt (stuk 1):

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

In de beslissing van 19 augustus 2021 wordt verder aangehaald gesteld dat de beslissing gebaseerd werd op het advies van de arts-adviseur van 19 augustus 2021:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K. O., A. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.08.2021 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van verblijf, Griekenland.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

De bestreden beslissing werd op 4 maart 2022 betekend aan verzoeker via de gemeente van Arendonk. Verder verkreeg enkel de beslissing van 19 augustus 2021 overhandigd. Hij verkreeg geen gesloten omslag, met daarin het (vermoedelijke) advies van de arts-adviseur van 19 augustus 2021 op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen (stuk 3).

2. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Het advies vormt derhalve een essentieel aspect van de bestreden beslissing. Dit blijkt ook uit de gegeven motivering in de bestreden beslissing, aangezien deze rechtstreeks steunt op het advies van de arts-adviseur van 19 augustus 2021.

3. Het advies van de arts-adviseur van 19 augustus 2021 werd aan de verzoekende partij niet ter kennis gebracht met de bestreden beslissing, in strijd met de formele motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing werd op 4 maart 2022 betekend aan verzoeker via de gemeente van Arendonk. Verder verkreeg enkel de beslissing van 19 augustus 2021 overhandigd. Hij verkreeg geen gesloten omslag, met daarin het (vermoedelijke) advies van de arts-adviseur van 19 augustus 2021 op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen (stuk 3).

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150);

Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. De verzoekende partij wijst erop dat de verwijzing in de motivering naar een advies een afdoende motivering kan zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan:

de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 19 mei 2011, nr. 213.363).

In het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan de verwijzing naar een advies slechts een afdoende motief voor een beslissing vormen wanneer dat advies zelf ter kennis van de betrokkene is gebracht of wanneer aangetoond wordt dat de betrokkene de inhoud van dat advies kende (cf. RvS 29 april 2002, nr. 106.126). Het medisch advies werd echter nooit ter kennis werd gebracht van verzoeker.

Het loutere feit dat dit advies deel zou uitmaken van het administratief dossier, volstaat overigens niet om aannemelijk te maken dat verzoeker kennis had van de inhoud van dit advies op het ogenblik dat huidig beroep werd aangetekend. Bijgevolg kan de problematiek niet worden gereduceerd tot een gebrek in de kennisgeving die geen invloed zou hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Aangezien de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, geen verdere motieven bevat, voldoet deze beslissing niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekende partij argumenteert in essentie in haar enig middel dat de bestreden beslissing wel aan haar werd betekend, maar niet het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 augustus 2021 waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst. Dit advies maakt volgens de verzoekende partij enkel integraal deel uit van de bestreden beslissing als het eveneens aan de verzoekende partij werd betekend. Dit is volgens de verzoekende partij dus niet het geval. Zij acht om die reden de formele motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. Het loutere feit dat dit advies deel zou uitmaken van het administratief dossier, volstaat volgens de verzoekende partij overigens niet om aannemelijk te maken

dat zij kennis had van de inhoud van dit advies op het ogenblik dat huidig beroep werd aangetekend. Bijgevolg kan de problematiek volgens haar niet worden gereduceerd tot een gebrek in de kennisgeving die geen invloed zou hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat onderaan de bestreden beslissing expliciet vermeld staat dat de verzoekende partij op 4 maart 2022 kennis heeft genomen van de bestreden beslissing. Verder staat er expliciet het volgende vermeld: "*K. O., A. verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen*". de verzoekende partij heeft dit stuk bovendien persoonlijk ondertekend. De verzoekende partij maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat zij de bijgevoegde gesloten omslag met het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 augustus 2021 niet ontvangen zou hebben. Bij haar kennisname van de bestreden beslissing op 4 maart 2022 ondertekende zij immers zelf haar eigen verklaring dat zij deze wel ontvangen had. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij betwist verder de motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet. Zij blijven dan ook overeind.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU